
EDITORIAL

Verovering van het onbekende

Natuurkunde doe je in een kantoor met een bank, een schoolbord en een doosje krijt. Overal aantekeningen, boeken en rondslingerende tijdschriften. En veel, heel veel koffie. Formules worden neergekalkt en weer weggeveegd. Je tuurt naar het lege bord, het grote onbekende, in de hoop op dat ene gouden idee dat de wetenschap verder helpt.

Nee, dan het medische onderzoek. Daar loop je heel anders tegen de grens tussen wat je weet en niet weet. Dan zit je in een behandelkamer met tegenover je een mens van vlees en bloed, die pijn heeft, bang is, misschien wel voor de dood. Dan is er haast geboden en mag je niet zomaar wat uitproberen.

In 2000, vlak na de geboorte van onze dochter, werden we daar zelf hardhandig mee geconfronteerd. Charlotte had een zeer zeldzame vorm van leukemie. De weinige gedocumenteerde gevallen voorspelden niet veel goeds. Hoe moest ze behandeld worden? Er waren nauwelijks voorbeelden die op haar van toepassing waren. Gelukkig hadden we een oncoloog die zo eerlijk was toe te geven dat hij het ook niet allemaal wist. Hier waren geen protocollen voor. Voor hem was deze ziekte terra incognita, als de witte vlekken op de wereldbol waar oude kaartmakers graag draken en zeemonsters tekenden. Hier was nog nooit een mens geweest. Eng en gevaarlijk gebied, maar het moet wel veroverd worden. En niet enkel voor het belang van de wetenschap, nee, het ging om het liefste en tederste in ons leven. Onze babydochter.

In dergelijke omstandigheden moet je vertrouwen op je intuïtie, door jarenlange ervaring opgebouwd, die je helpt om te gaan met grote onzekerheid. Het kompas waarop je vaart in de dichte mist. Samen met drie partijen stonden we voor de keuze van een behandelplan. Het medisch team met al hun kennis, wij als ouders, en

natuurlijk Charlotte zelf. We beschouwden het als een gouden vlecht. Ieder had zijn expertise, zijn zwaktes en sterktes. Samen, in voortdurend overleg, tekenden we de koers uit in deze onbekende wateren, waarbij ook Charlotte aangaf wat zij aankon.

We hebben geluk gehad. Charlotte's leukemie ging na een jaar in spontane remissie. Ze is nu een jonge, sterke, en bovenal gezonde vrouw van negentien. We hebben een jaar gedeeld met een fantastisch team. Angstig, soms zwalkend op de grote golven van hoop en teleurstelling, dan weer moedig. Het was een avontuur op het scherpst van de snede, een verovering van het onbekende, ook in de hoop dat in de toekomst kinderen die met hetzelfde te kampen hebben, geholpen kunnen worden. Het zeemonster bleek een engel te zijn die zich over ons ontfermde en ons naar een veilige oever leidde.

Aan die engel denk ik vaak als ik naar de grote leegte op mijn schoolbord tuur.

Foto: Andrea Kane

*Prof. dr. Robbert Dijkgraaf
Directeur van het Institute for Advanced Study, Princeton
Universiteitshoogleraar Universiteit Amsterdam*